

Punt de vista

Claudi Cervelló i Roset

Vocal d'Informació, Comunicació i Tecnologia.
Centre d'Estudis Econòmics i Socials (CEES)

De la usabilitat dels aparells tecnològics

A aquestes alçades del segle XXI, no és cap novetat constatar que vivim envoltats de tecnologia: telèfons, vídeos, ordinadors, consoles de jocs i de videojocs, televisors, tota mena d'electrodomèstics programables...

Efectivament, la tecnologia digital —és a dir, la que permet tractar i transmetre la informació, a base de convertir-la en zeros i uns i tractar-la mitjançant els microprocessadors inventats als anys 80— ha obert una infinitat de noves possibilitats: ningú no se sorprèn avui dia que qualsevol procés tingui una base o un suport informàtic; i probablement molta gent sap que al menjador d'una família mitjana del nostre país hi ha més tecnologia que la que duia a bord l'*Apol·lo XII* quan va arribar a la Lluna.

I avui dia, qualsevol aparell electrònic de nova generació tendeix a oferir majors prestacions i majors opcions de configuració que versions anteriors. Per dir-ho gràficament, els comandaments a distància cada vegada tenen més botons... que sovint no acaba utilitzant ningú!

Assistim, doncs, a una lògica del «com més [prestacions] millor» tot i que a vegades no siguin prestacions ni utilitzades ni fàcilment comprensibles per a la majoria d'usuaris. Ara bé, tots aquests nous aparells, acaben convertint-se més en una solució o en un maldecap per a l'usuari? O, *sensu contrario*, hi ha qui queda marginat o exclòs d'aquests avenços per mor de massa complexitat tecnològica?

Com que no tothom té les mateixes habilitats ni capacitats per enfrontar-se a la creixent complexitat tecnològica, cal estar alerta per evitar que es produ-

eixin discriminacions quant a l'accés a oportunitats o serveis entre els qui no han tingut accés a una formació o a una capacitat adequades. Ho anomenem «esquerda digital», és a dir, la diferència d'oportunitats entre les persones, grups o països que disposen d'accés a internet o a les noves tecnologies.

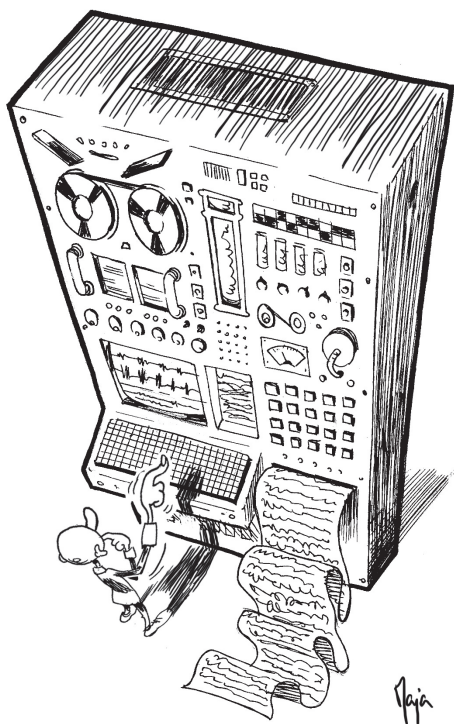
A aquesta esquerra en coneixements i aptituds digitals, caldria afegir-hi una qüestió de disseny i d'usabilitat —terme utilitzat en el món tecnològic per definir la facilitat d'utilització— dels aparells.

Massa vegades ens trobem amb aparells d'ús poc intuïtiu, amb menús i instruccions poc clars i que no són fàcils d'entendre o de recordar, amb manuals poc acurats o mancats d'esquemes, o fins i tot amb botons, comandaments i pantalles excessivament menuts... que dificulten la seva utilització diària fins i tot per als qui n'han après.

Cal fer, doncs, un toc d'alerta a fabricants i dissenyadors perquè pensin els seus aparells i manuals d'acord amb tots els usuaris, de totes les edats i amb capacitats —com la vista o l'oïda— que varien segons l'edat.

Per al títol d'aquest article he escollit a propòsit una fórmula antiga procedent del llatí (*De la...*) per cridar l'atenció sobre una realitat nova i poc coneguda: que la manca d'usabilitat —pràctica o funcional— de

molts aparells és sovint, per a moltes persones, un motiu de preocupació i desorientació en lloc d'una font de solucions i comoditat més gran. Avis a navegants (i fabricants): la usabilitat no trigarà a ser motiu de compra i de diferenciació dels vostres productes tecnològics!

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Llocs favorables a la pregària

És bonic i agradable que un bon cristià s'apropi al sacerdot per demanar-li consell sobre el lloc més apte per a la pregària. No sempre resulta fàcil trobar aquest lloc. Hi ha molt soroll arreu. De vegades, fins i tot a casa.

El Catecisme de l'Església catòlica, en el número 1.269, ofereix unes indicacions que ajuden a trobar l'espai adient per resar. En efecte, «l'Església, la casa de Déu, és el lloc propi de la pregària de la comunitat parroquial». Un indret que permet l'adoració és la pregària davant de Crist en el Santíssim Sagrament.

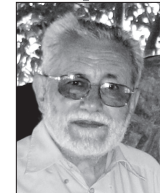
A les parròquies el Sagrari, si no és a l'altar major, sol trobar-se a l'anomenada capella del Santíssim. Els pares cristians hi solen dur els seus fillets per tal que aprenguin a visitar el Senyor. Els catequistes també solen fer-ho. Forma part d'una bona educació cristiana desvetllar el sentit de presència real del Senyor en l'Eucaristia. És el primer lloc, on cal anar quan s'entra en el temple.

Quant a la pregària personal està bé que, a casa, hi hagi un «racó» de la pregària, on hi hagi alguna imatge o icona. Es tracta d'un indret on és possible estar «allà en el secret» davant del Pare celestial. Aquest petit oratori ajuda a poder pregar-hi en comú tota la família.

A molts indrets, sortosament, hi ha monestirs. Les comunitats monacals tenen la «vocació» de compartir amb els fidels la pregària de les hores i ofereixen la solitud necessària per «una pregària personal més intensa».

L'oració també s'escau en els pelegrinatges. Els grans pelegrins parlen sempre de la intensitat espiritual que han desvetllat en ells les peregrinacions. Solen ser sortosament moltes les parròquies i comunitats que peregrinen a santuaris més propers. Els fidels hi troben la pau i l'afermament de la seva vida cristiana. El pelegrinatge recorda que estem de pas cap al cel i esdevé indret excepcional per «viure "com a Església" les formes de la pregària cristiana».

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

El Summe Sacerdot ha mort

El de la comunitat samaritana. Va morir el 3 de febrer. La informació me la facilita el Gmà Rafael Dorado, amb qui el vam visitar al setembre. Durant el meu primer viatge a Terra Santa, el 1972, vam visitar la sinagoga i vam poder veure la famosa Torà que després es va dir que havia estat robada, i que males llengües afirmen que simplement la van vendre ells mateixos. En altres ocasions, la nostra visita es va limitar al Garizín, sense gairebé cap contacte personal.

La sorpresa d'aquesta vegada va ser que tota la comunitat vivia al cim. El govern israelià els va edificar un poblet amb la seva sinagoga. A l'hora convinguda, vam anar a casa del líder suprem. Vam tenir la sorpresa que qui ens va obrir la porta era una atractiva jove amb aparença europea. Després vam saber que procedia d'Ucraïna, que era l'esposa del tercer fill i que la va conèixer durant la seva estada a Ginebra, mitjançant una agència matrimonial. Ja a l'estança, vam passar a un menjador d'aspecte burgès, amb ornaments rics i mobles confortables. Aviat va aparèixer el Summe Sacerdot, el 133è, després d'Aaron, segons va afirmar convençut. Em van presentar com a sacerdot i periodista i, aleshores, em va honorar amb unes atencions molt amables. Vam passar amb ell més d'una hora. Ens va explicar que, entre tots, en aquell moment, eren 760, però que estava a punt de néixer un nou membre. Quan va veure la meua gravadora, em va demanar que l'hi donés, però jo li vaig contestar que era part del meu equip professional, i que, en tot cas, quan tornés a casa n'hi enviaria una. Les seves últimes paraules quan ens vam acomiadar van ser: «Pensi en el que m'ha promès i que la paraula d'un sacerdot és sagrada.» Vaig copiar religiosament i sé que la va rebre amb molta il·lusió. L'entrevista va ser molt cordial, i el Gmà. Rafael, un fidel i pacient intèrpret. En tot moment vam estar acompanyats de la seva muller. La seva jove, en un moment determinat, va entrar per oferir-nos un te amb pastes. Tot molt europeu, com la musiqueta d'un telèfon mòbil que va sonar i que era una coneguda melodia de Mozart. Li vaig demanar que em recités la *Shemà* i hi va accedir gustosament. En hebreu, només ocupa cinc línies, no sé què és el que va dir en llengua samaritana, però va passar una bona estona pronunciant-la.

En l'ecumenisme sempre es parla de la importància del diàleg. Jo imagino, quan sento aquesta expressió, que és com enviar-se telegrams de contingut teològic i em fa gràcia. Més aviat crec que, el que hem d'establir són vincles d'amistat, la qual cosa practico en les meves trobades, tant de cristians d'altres confessions, com de musulmans o jueus, sense oblidar els ateus. La meua col·laboració té un valor mínuscul, n'estic convençut, però també és un granet de sorra ben sòlid, que col·labora en l'edificació de l'esvelta torre dels adoradors de l'únic Déu, anomenats, segons l'idioma propi de cada comunitat, amb diferents noms.

El Summe Sacerdot ha mort; els samaritans tornen a ser 760. De seguida l'ha succeït el seu fill gran, que ja es preparava des de fa temps. Aquests jueus, no reconeguts com a tals, que viuen en territori palestí, a Nablús, subvencionats pel govern israelià, continuen pregant. Paradoxes de la vida. No analitzo aquesta qüestió, només prego per ell.